

[Geert-Jørgensen.]

som med den, der kommer i Hængedynd: jo mere han arbejder for at komme op, desto dybere kommer han ned, indtil det hele til sidst slaar sammen over hans Hoved. For hver saakaldt Hjelpeforanstaltning, man foretager, bliver Ulykken bare større.

Det kan se saa sødt ud, dette at anvende en Snes Millioner til de arbejdsløse og en 30 Mill. Kr. eller mere til Landbrugerne; men alle disse Millioner kommer jo ikke dalende ned fra Skyerne; de skal graves op af Jorden eller rettere tilvejebringes ved produktivt Arbejde. Statsligt set skal de altsaa fremskaffes gennem Skatter, som igen trykker Erhvervslivet og skaber fornyet Arbejdsløshed, og som forvandler sig til Forbrugsskatter og igen maa bæres af Bønder og Arbejdere, af Arbejderne ikke mindst i Form af Arbejdsløshed. At understøtte og blive ved at understøtte Bønder og Arbejdere betyder i det lange Løb, at det er Bønderne og Arbejderne selv, som maa bære Byrderne; Byrderne gaar bare Omvejen med en hel Del Administration herind til København, men vender tilbage igen som Forbrugsskatter, der i Særdeleshed trykker disse Befolkningslag i endnu stærkere Grad.

Der var en dansk Gaardmand, der sagde til mig: Man giver mig 400 Kr. i Understøttelse; men man har taget 4 000 Kr. fra mig. Og Arbejderne, de maa betale gennem forøgede Forbrugsskatter og ikke mindst gennem den forøgede Arbejdsløshed. Naar man saa stadig kommer dybere og dybere ud i disse to Slags Nød: Arbejdernød og Bondenød, hvad gavner saa det hele? Det gaar med disse Foranstaltninger, som det gik med Valutaforanstaltningerne: Man troede, at de skulde være saa gode og saa gavnlige, at endogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, Ordføreren for det konservative Folkeparti i Dag, den Gang sagde, at det var den vigtigste økonomiske Foranstaltning, der var foretaget i Danmark. Men nu — nu siger det ærede Medlem, at Valutaforanstaltningerne skal slaas i Stykker; og nu erkender alle Mennesker, at denne Foranstaltning kun har skabt forøget Arbejdsløshed her i Landet, og at det var en stor Vildfarelse, man var i, og en stor Fejltagelse, man begik.

Saaledes vil det ogsaa gaa med de Foranstaltninger, som man prøver paa at blive ved med at lave, de evindelige Understøttelser, der ser ud som smaa Englebørn, men som er noget ganske andet. De ser ud ligesom hin Kvinde, som den gamle Helt He-

rakles mødte paa Vejen; hun saa saa skøn og dejlig ud; men det viste sig ved nøjere Undersøgelse, at hun var Lasten selv, der kun bragte Ulykker. Saadan gaar det ogsaa med alt dette: det er ikke Lyksalighed, man skaber; man skaber betydelig større Nød navnlig i Form af forøget Arbejdsløshed. Det er givet, at de arbejdsløse, der faar Hjælp, faar en øjeblikkelig Lettelse; men naar man derved skader nogle andre Tusinder af Mennesker, som kastes ud i Arbejdsløshed, og til hvem der ikke er Penge til Hjælp — eller hvis Hjælp faas, er det kun Sultehjælp —, saa sidder vi til sidst alle sammen i Hængedyndet til Halsen.

Det er jo de gamle Partier, der gennem deres Politik gennem en Aarrække har ført os ud i dette; og de vil fortsætte paa samme Maade. Saa faar vi Retsforbundsfolk finde os i at vente, indtil de er kørt endeligt fast; saa kommer nok vor Tid. Vi venter bare paa et Valg eller to; saa vil man faa at se, hvordan Folkestemningen har vendt sig her i Danmark.

Den højtærede Socialminister truede med Valg i sin Grundlovstale i Søndermarken. Gid han bare vilde gennemføre det, sende hele Rigsdagen hjem og ud til det danske Folk, saa fik man noget andet at mærke efter et Valg. Men der er vel ingen undtagen vi Retsforbundsfolk, der har Lyst til at komme ud til et Valg. Vi har i mange Aar ventet paa dette store Ragnarok (Munterhed), som jo er ved at indtræde, og som er alvorligt nok, men som naturligvis ikke forhindrer den danske Rigsdag i at gøre sig lystigt over det. Nu har vi Ragnarokket. Hvordan vi kommer ud af det, bliver saa det store Spørgsmaal. Det hele hører vel op en Dag, og saa kan det blive ganske ligegyldigt, om det er Staten eller Kommunen, der skal betale Gildet, saadan som nu de forelagte Lovforslag handler om.

Ifølge Lovforslaget om midlertidigt Statstilskud til Kommunerne i Anledning af Hjælp til arbejdsløse skal Staten i den Anledning yde et Bidrag til Kommunerne med to Trediedele af de Udgifter, som Kommunerne har til Hjælp i Trangstilfælde til arbejdsløse i Henhold til Loven, og ifølge Lovforslaget om forlænget vedtægtsmæssig Hjælp til arbejdsløse Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser skal Staten yde 80 pCt. af Arbejdsløshedskassernes Udgifter, og Kommunerne skal refundere en Sjattedel deraf til Staten i Forhold til det Beløb, hvormed de bidrager til den ordinære Arbejdsløshedsforsikring i Regnskabsaaret 1932—33. Det ser alt sammen noget indviklet ud, og som saa mange andre Love